

и развитието на тия народи съставятъ една свещена културна мисия и за това трѣбва да се прибавятъ къмъ настоящия уставъ гаранции за изпълнението на тази мисия.

Най-добрата метода за осъществяване на практика този принципъ е да се повѣри опеката надъ горнитѣ народи на напредналитѣ нации, които благодарение на своитѣ източници, опитностъ или географическо положение, сж най-пригодни да поематъ тази отговорностъ и сж съгласни да я приематъ: тѣ биха упражнили тази опека въ качество на пълномощници и въ името на Обществото.

Характерътъ на пълномощието трѣбва да е различенъ споредъ степенъта на развитието на народа, географическото положение на територията, нейнитѣ економически условия и всички други подобни обстоятелства.

ment de ces peuples forment une mission sacrée de civilisation, et il convient d'incorporer dans le présent Pacte des garanties pour l'accomplissement de cette mission.

La meilleure méthode de réaliser pratiquement ce principe est de confier la tutelle de ces peuples aux nations développées qui, en raison de leurs ressources, de leur expérience ou de leur position géographique, sont le mieux à même d'assumer cette responsabilité et qui consentent à l'accepter: elles exerceraient cette tutelle en qualité de Mandataires et au nom de la Société.

Le caractère du mandat doit différer suivant le degré du développement du peuple, la situation géographique du territoire, ses conditions économiques et toutes autres circonstances analogues.

липсва какъвъ да е срокъ за траянето на мандатитѣ. Всичко това показва, че мандатитѣ сж не само „особенъ родъ протекторатъ“, но и *особена форма на анексия.*

В.-Разпредѣление на мандатитѣ. Разпредѣлението на мандатитѣ трѣбва да се разглежда въ две отношения: Разпредѣлението на мандатитѣ между държавитѣ попечители и разпредѣление на мандатитѣ споредъ степенъта на развитието на сложениитѣ подъ опеката на Обществото народи.

Разпредѣлението на мандатитѣ между държавитѣ попечители стана независимо отъ Обществото на Народитѣ. На 7 Май 1919 г. Съветътъ провъзгласи това, което държавитѣ-попечители бѣха направили вече.

а. *Того и Камерунъ* (Африка) бѣха дадени на Франция и Англия, като тия две държави попечители трѣбаше да изработятъ заедно едно препоръчване за бъдещето устройство на тия две колонии.

б. *Тананайка* — на Англия;

в. *Югоизточна Африка* — Южна Африка (Англия).

г. *Островъ Самоа* — на нова Зеландия (Англия).

д. *Островъ Науру* — на Австралия и Нова Зеландия (Англия).

е. *Африканскитѣ колонии южно отъ екватора, безъ Самоа и Науру, и включително германска Нова Гвинея* — на Австралия (Англия).

ж. *Германскитѣ острови северно отъ екватора* — на Япония.

з. *Провинциитѣ Руанда и Урунди* (Източна Африка) — на Белгия.

Турскитѣ области се разпредѣлиха както следва:

а. *Сирия и Либанъ* — на Франция.

б. *Палестина и Месопотамия* — на Великобритания.

По степенъ на развитие на покровителствуванитѣ държави, мандатитѣ се раздѣлиха на мандати А, мандати В и мандати С.

Къмъ мандатитѣ А сж причислени областитѣ, които отговарятъ на условията предвидени въ ал. 4 на чл. 22. Такива сж: Сирия, Палестина, Месопотамия и Либанъ.

Къмъ мандатитѣ В сж причислени колониитѣ отговарящи на условията, предвидени въ ал. 5 на чл. 22. Такива сж: Камерунъ, Того и Германска източна Африка.

Къмъ мандатитѣ С — всички останали.